

proto, by pohnul žalobkyni, aby hlasovala jako věřitelka pro vyrovnání firmy M. Procesní soud první stolice směnečný platební příkaz zrušil, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a, přikloniv se k názoru nižších soudů, že podpis směnek žalovaným dlužno pokládati za nedovolenou výhodu ve smyslu Šu 47 vyr. ř., uvedl dále v

d ů v o d e h:

Dovolatelka má za to, že nelze mluvit o nedovolené výhodě podle § 47 vyrovn. ř. proto, poněvadž firma E. jest samostatným právním podnikem, odlišným od vyrovnávajícího se dlužníka, nešla do vyrovnání a není také v žádném vztahu k věřitelstvu firmy M., takže tím, že žalovaný převzal rukojemský závazek za firmu E. a nikoli za vyrovnávajícího se dlužníka, nedostalo se žalobkyni na úkor ostatních věřitelů firmy M. zvláštní výhody. Dovolatelka však přehlíží, že ona jest věřitelkou jak firmy M. tak i firmy E. a že se zajištění její pohledávky u posléz uvedené firmy žalovaným stalo jen z podnětu vyrovnacího řízení firmy M. a v souvislosti s ním. Výhoda její spočívá v tom, že vedle 27% kvoty ve vyrovnávacím řízení firmy M. získala záruku pro další svoji pohledávku u firmy E. a to jen vzhledem k vyrovnacímu řízení oné firmy, totiž za to, že se uvolila hlasovati pro vyrovnání. Zabezpečila si tedy žalobkyně pro případ, že by firma E. svému závazku nedostála, uspokojení své pohledávky, která by byla po případě zcela nebo z části ztracena, na rukojmím, takže by z podnětu vyrovnání firmy M. měla větší prospěch hmotný, než ostatní věřitelé této firmy. K tomu sluší ještě uvést, že zákon vylučuje jakékoliv zjevné nebo skryté výhody pro jednotlivé věřitele a že jest nerozhodno, zda takové výhody měly také úspěch. Jest tedy lhostejno, zda záruka žalovaného za dluh firmy E. měla již v době úmluvy a podpisu směnek význam, či zda snad majetkové poměry firmy E. byly takové, že se dalo očekávat, že se žalobkyni dostane plného uspokojení ze jmění této společnosti.

Čís. 6363.

Přihlásivší se dědic, jemuž nebyla svěřena správa pozůstalosti, nemůže platně uznati pozůstalostní dluh bez souhlasu a schválení pozůstalostního soudu, po případě i soudu poručenského, zanechal-li zůstavitel nezletilé dítě, jež odkázal na povinný díl.

(Rozh. ze dne 13. října 1926, R I 813/26.)

Na základě notářského spisu povolil soud první stolice Osvaldu H-ovi exekuci proti pozůstalosti po Anně S-ové zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky dlužnice za firmou H. Rekursní soud k rekursu poddlužnice exekuční návrh zamítl. Důvody: Žádost o exekuci opírá se o vyhotovení notářského spisu ze dne 9. července 1926. Tento notářský spis byl zřízen tím způsobem, že Osvald H. a Pavel S.

předložili notáři v K. soukromou listinu, jimi zřízenou, totiž dlužní úpis z 9. července 1926 k notářskému potvrzení. Dle tohoto dlužního úpisu doznal a potvrdil Pavel S. ve své vlastnosti jako přihlásivší se dědic po své dne 18. dubna 1926 zemřelé manželce Anně S-ové, že pozůstalost po Anně S-ové koupila a obdržela od Osvalda H-a různé zboží v úhrnné ceně 13.265 Kč 75 h a že má Osvald H. právo tuto splatnou pohledávku na zboží ihned požadovati na pozůstalosti po Anně S-ové. Dle této listiny dluhuje tedy 13.265 Kč 75 h, k jichž vydobytí má se vésti tato exekuce, Anna S-ová (její pozůstalost). Poněvadž listina sama podotýká, že Pavel S. se přihlásil k pozůstalosti této jako dědic, avšak, že pozůstalost dědici nebyla ještě odevzdána, chybí průkaz podle §u 7 a 9 ex. ř., že právní nástupnictví Pavla S-a k pozůstalosti nastalo již odevzdáním pozůstalosti podle §u 797 a 822 obč. zák. Nesměl tedy Pavel S. bez schválení pozůstalostního soudu jménem pozůstalosti po Anně S-ové pozůstalostnímu věřiteli Osvaldu H-ovi ani dluh uznati. Uznání takové mohlo nabýti platnosti pouze schválením soudu pozůstalostního. Spis notářský nevykazuje takového schválení, nehodí se podle §u 7 ex. ř. k povolení žádané exekuce, pročež bylo stížnosti vyhověti a návrh exekuční zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

Podle pozůstalostních spisů přihlásil se Pavel S. arci jako jediný dědic k pozůstalosti po své manželce Anně S-ové, ze spisů těch nelze ani seznati, že mu bylo svěřeno podle § 810 obč. zák. a § 145 nesp. říz. obstarávání a správa pozůstalosti, naproti tomu však z nich patrně, že zůstavitelka zanechala nezletilé děti, jež odkázala na povinný díl. Příčilo by se zájmům těchto nezletilých dětí, jež podle § 21 obč. zák. jsou pod zvláštní ochranou zákonů, kdyby Pavel S. jako přihlásivší se dědic, jemuž nebyla svěřena správa pozůstalosti, mohl uznati o své újmě bez souhlasu a schválení soudu pozůstalostního, pokud se týče poručenského, dluhy pozůstalosti, což by po případě mohlo míti v zápětí zmenšení povinných dílů nezletilců. Nepochybil tudíž rekursní soud, vysloviv, že takové uznání dluhů pozůstalostních mohlo nabýti platnosti pouze schválením soudu pozůstalostního, pokud se týče poručenského.

Čís. 6364.

Exekuce na platy (zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.).

Exekuce na služební plat nepřevyšující 6.000 Kč (3.000 Kč) jest nepřipustnou, při čemž nesejde na tom, jaké má dlužník příjmy mimo služební.

(Rozh. ze dne 13. října 1926, R I 899/26.)

E x e k u č n í s o u d zrušil exekuci, povolenou zabavením a přikázáním k vybrání služebních příjmů dlužníka, ježto služební příjmy nepřec-